

LUCAS EN DE BOUWMEESTERS VAN HET ONMOGELIJKE

MARTIN KRUINIGER

19

Inhoud

Voorwoord	2
Proloog	3
1. het Ringetje onder het Glas	5
2. de Stad die Niet Klopte.....	8
3. de Schaduw over de Werkplaats.....	12
4. de Vrouw die Alles Hoorde.....	16
5. de Eerste Confrontatie	20
6. de Test die Nooit Mocht Werken	25
7. Wat Achterblijft na het Licht	30
8. de Kern van het Begin	34
9. Wanneer de Tijd Terugslaat	37
10. Wat Stil Blijft.....	40
Nawoord.....	44

© Copyright 2025 door Martin Kruiniger – Alle rechten voorbehouden.

Het is niet toegestaan om enig deel van dit document te reproduceren, te dupliceren of door te geven, noch in elektronische vorm, noch in gedrukte vorm. Het opnemen van deze publicatie is streng verboden.

Voorwoord

Soms begint een avontuur niet met een donderslag of een ontdekking, maar met een klein, bijna onopvallend voorwerp. Een ringetje, een horloge, een houten kistje dat al jaren stof vangt in een hoek van een museum. Soms is dat genoeg om de tijd zelf even te laten twijfelen.

Delft is een stad vol verhalen die geduldig wachten tot iemand ze weer wakker maakt. Tussen de oude gevels, de grachten en de kasseien liggen geheimen verborgen die niet in geschiedenisboeken passen, maar in de stappen van de mensen die hier ooit leefden, droomden, bouwden en waagden.

In dit avontuur volgen we Lucas en Josefiën wanneer een vergeten stukje geschiedenis hen meesleurt naar een tijd waarin alles nog in beweging was. Het is een tijd waarin de fundamenteën werden gelegd van iets dat zou uitgroeien tot een van de belangrijkste kennisplaatsen van Nederland. Techniek, durf en nieuwsgierigheid stonden nog in de kinderschoenen. Soms kan één verkeerde keuze, of juist één onverwachte held, bepalen hoe de toekomst eruitziet.

Dit boek is een ode aan de uitvinders, bouwers en dromers die Nederland hebben gevormd. Aan iedereen die zich ooit heeft afgevraagd wat er gebeurt als je nèt iets verder kijkt dan wat zichtbaar is. En aan de lezers die met Lucas mee durven reizen, dwars door de tijd, het onbekende tegemoet.

Veel leesplezier.

En kijk vooral goed om je heen.

Sommige geheimen zijn dichterbij dan je denkt.

Proloog

De Nacht van de Meetmeester**

De storm hing al uren boven Delft. Een laag, dreunend gerommel rolde over de daken terwijl de regen nog twijfelde of hij zou vallen. In een smalle werkplaats achter een donker steegje stond een man gebogen over een tafel vol tandwielen, metalen ringen en half afgemaakte instrumenten. Zijn handen trilden licht, maar hij werkte door. De tijd drong. Dat wist hij beter dan wie ook.

De man heette Cornelis Vermeer. Niet de schilder, maar een meetmeester die werkte voor de jonge Koninklijke Akademie die nog maar net bestond. Zijn kennis van water, wind en metaal was geroemd. En zijn nieuwsgierigheid was groter dan de stad waarin hij woonde.

Voor hem lag een cirkelvormig meetinstrument dat nog niet bestond in de wereld buiten deze kamer. Een ring die een kaart kon maken van onzichtbare stromingen, alsof hij kon voelen hoe water wilde bewegen. Een instrument dat de toekomst zou kunnen veranderen. Mits het werkte.

Cornelis boog zich dieper over de ring en plaatste het kleinste onderdeel dat hij ooit had geslepen. Een metalen randje, dun als een nagel en glanzend als licht in een druppel water. Het klikte vast met een geluid dat leek op de eerste tik van een klok.

Buiten flitste de lucht open. Het licht vulde de kamer alsof de hemel zelf naar binnen wilde kijken. Cornelis keek op. Zijn adem stokte. Het instrument begon te trillen onder zijn vingers. Niet door zijn aanraking, maar door iets anders. Iets dat niet van deze tijd leek te zijn.

De ring gaf een korte puls van warm goud licht. Heel even zag hij schaduwen bewegen in de weerkaatsing. Schaduwen van gebouwen die hij niet herkende. Gezichten. Een jongen met donker haar. Een meisje met rood haar. Een hond die zijn kop naar hem kantelde. Het beeld was weg voordat hij kon knippen.

Cornelis stapte achteruit. De lucht trilde. Nog een flits. De storm barstte los. De houten muren van de werkplaats kraakten onder het geweld van de wind.

Het instrument gleed van de tafel. Hij dook erachteraan, maar was te laat. De ring ketste tegen de vloer, sprong open en een klein metalen binnenringetje rolde weg. Het verdween tussen de planken alsof de grond het opslokte.

Cornelis staarde naar de plek. Een ijskoude rilling trok langs zijn ruggengraat. Zonder dat ringetje was het instrument niets meer dan een lege huls. Alles wat hij had opgebouwd kon vergeten worden. Alles wat nog moest komen kon verloren gaan.

De bliksem sloeg in achter het gebouw. Het licht vulde de kamer opnieuw. Cornelis hield zijn handen boven zijn ogen en voelde zijn hartslag versnellen.

In de flits zag hij het weer. De jongen. Het meisje. Alsof de toekomst zelf heel even langs hem heen keek.

Toen viel het donker terug. Het instrument lag stil op de vloer. De storm gierde langs de ramen. En in de stilte tussen twee donderslagen fluisterde er iets dat hij niet kon plaatsen.

Een tik.

Nog een tik.

Zacht, alsof het van ver kwam.

Cornelis knielde bij de ring en sloot zijn ogen. Hij wist dat iemand anders het ringetje moest vinden. Iemand die het kon dragen. Iemand die nog niet wist wat verantwoordelijkheid betekende.

Iemand die het ooit zou horen.

De tikken stierven weg.

En de nacht wachtte.

1. het Ringetje onder het Glas

Lucas had nooit veel met musea gehad. Te stil. Te netjes. Alsof alles wat er lag vooral niet aangeraakt mocht worden. Toch liep hij hier nu, midden door het Prinsens stadsmuseum, met zijn handen diep in de zakken van zijn jas. Het oude zakhorloge voelde zwaar tegen zijn heup. Alsof het vandaag extra aanwezig wilde zijn.

“Je kijkt alsof je elk moment in slaap valt,” fluisterde Josefiën terwijl ze naast hem liep. Spot zat zoals altijd in haar nek, half verstopt tussen haar krullen. De cavia piepte zacht, alsof hij het gesprek wilde volgen.

“Ik ben wakker,” zei Lucas. “Ik denk gewoon na.”

“Over wat?”

“Over waarom oude spullen altijd belangrijker worden gevonden dan nieuwe.”

Josefiën grijnsde. “Omdat oude spullen verhalen hebben. Nieuwe spullen moeten die nog meemaken.”

Chase liep een paar meter voor hen uit. Zijn nagels tikten op de stenen vloer. Plots bleef hij staan en spitste zijn oren. Hij keek strak naar een glazen vitrine vol meetinstrumenten. Koperen cirkels, linialen met vreemde tekens, roestige schroeven.

“Wat zie jij daar?” vroeg Lucas.

Chase gaf geen antwoord, maar begon zacht te grommen.

Josefiën stapte dichterbij. Op het moment dat haar hand het glas raakte, verstijfde ze. Haar ogen werden groot. Spot kroop dieper in haar haar.

“Jo,” zei Lucas. “Wat is er?”

“Ik weet het niet,” fluisterde ze. “Maar dit voelt... druk. Alsof iemand hier haast had.”

Lucas keek naar het bordje onder de vitrine.
Meetinstrumenten. Begin negentiende eeuw. Gebruikt bij de oprichting van de Koninklijke Akademie.

“Zie je dat?” zei Josefien. “Dat is niet compleet.”

Lucas volgde haar vinger. Tussen twee cirkelvormige instrumenten zat een lege uitsparing. Te netjes om toeval te zijn.

Chase begon te blaffen. Niet hard, maar dringend. Hij ging zitten en krabde met zijn poot tegen de onderkant van de vitrine.

“Chase,” siste Lucas. “Straks worden we eruit gezet.”

Maar Chase stopte niet.

Lucas zuchtte en hurkte. Tussen de vitrine en de vloer zag hij iets glinsteren. Net zichtbaar. Klein. Rond.

“Dat meen je niet,” mompelde hij.

Hij stak zijn hand uit en voelde iets kouds tegen zijn vingers. Een dun metalen ringetje, nauwelijks groter dan een munt. Op het moment dat hij het oppakte, trok er een rilling door zijn arm.

Het zakhorloge in zijn jaszak trilde.

Lucas verstijfde.

“Jo,” zei hij zacht. “Doe even niks.”

Josefien keek hem aan. “Het horloge?”

Voor het eerst sinds maanden klonk er iets.

Tik... tak...

Dan stilte.

Lucas hield zijn adem in.

Tik... tak...

Harder dit keer.

De lucht om hen heen leek dikker te worden. Alsof het museum langzaam verder weg schoof. Josefien voelde Spot bewegen. Chase zette een stap achteruit.

“Lucas,” fluisterde ze. “Ik zie dingen.”

De ruimte werd grijs. Niet donker, maar wazig. Alsof iemand met krijt over de wereld had getekend. Door de mist heen zag Lucas vormen. Gebouwen die hij kende, maar anders. Lager. Houteriger. Mensen in kleding die niet klopte.

Tik... tak...

De grijze wolk draaide om hen heen. Sneller nu. Het horloge werd heet in zijn hand. Lucas wilde iets zeggen, maar zijn stem bleef steken.

Nog één tik.

Tik... tak...

Een felle flits.

En alles verdween.

2. de Stad die Niet Klopte

Lucas landde niet. Althans, zo voelde het. Alsof hij werd neergezet terwijl de wereld nog niet had besloten welke kant hij op moest draaien. Zijn voeten raakten een ondergrond die klonk als natte kasseien. De lucht rook naar rook en paardenmest. En iets met olie. Veel olie.

“Lucas,” zei Josefien naast hem, haar stem hoger dan normaal. “Waar zijn we?”

Spot piepte in haar nek. Chase stond strak naast hen met zijn oren plat naar achteren. Hij gromde, maar niet agressief. Meer alsof hij wilde zeggen dat hij dit ook niet snapte.

Lucas keek om zich heen. Ze stonden in een smalle straat, omringd door lage bakstenen huizen met houten luiken. Geen verkeersborden, geen lantaarnpalen zoals hij ze kende, geen geparkeerde fietsen. Alleen een kar die scheef tegen een gevel stond en een paar houten kisten bij een deur.

“Dit is Delft,” zei Lucas. “En toch niet.”

Josefien knikte langzaam. “Het ruikt anders.”

Een luik sloeg open. Een vrouw keek naar buiten, zag hen, trok haar wenkbrauwen op en sloot het luik meteen weer. Lucas en Josefien wisselden een blik.

“Ze kijkt alsof wij raar zijn,” fluisterde Josefien.

“Misschien zijn wij dat ook,” zei Lucas.

Voordat Josefien iets kon terugzeggen, klonk er het ratelende geluid van wielen. Een stoomwolk stoof op vanuit de straathoek. Een klein stoomvoertuig, half kar, half machine, reed langs met een man die hen nieuwsgierig opnam. Chase sprong opzij.

“Oké,” zei Lucas. “Dat was de bevestiging die ik nodig had. We zijn in de verkeerde tijd.”

Josefien kneep in zijn arm. “Wat moeten we doen?”

Lucas voelde het metalen ringetje nog altijd in zijn hand. Alsof het vastgeplakt zat. Hij maakte zijn vingers los en bekeek het. Het glansde in het zwakke zonlicht. Niet modern. Niet roestig. Precies gemaakt. Te precies.

“Toeval,” mompelde hij. “Dit ding hoort hier.”

Voetstappen klonken achter hen.

“Jij daar,” zei een stem.

Ze draaiden zich om. Een jongen van ongeveer dezelfde leeftijd als Lucas stond in de deuropening van een werkplaats. Onder zijn arm had hij een rol tekenpapier. Zijn kleding was netjes maar gebruikt. Een witte blouse, een donkere broek, leren schoenen die glommen door werkolie.

“Jij bent nieuw,” zei de jongen. “Je ziet het meteen.”

Lucas slikte. “Ik eh, ja. Denk het wel.”

De jongen knikte, alsof Lucas een examen had gehaald zonder te weten dat hij eraan meedeed. “Ik heet Willem.”

“Lucas,” zei hij. “Dit is mijn zusje, Josefien. En dat is Chase. En Spot.”

Willem glimlachte. “Je hebt een dier op je schouder. Dat zie je hier niet vaak.”

Josefien trok Spot iets dieper in haar haren. “Hij bijt niet.”

Willem wees naar zijn werkplaats. “Kom even mee. Je staat hier in de weg. En bovendien zie je eruit alsof je niet weet waar je bent.”

“Klopt,” zei Lucas.

Willem draaide zich om zonder verder iets te vragen. Lucas keek Josefiën aan. “We kunnen maar beter gaan.”

“Of we worden opgepakt,” mompelde Josefiën. “Hij ziet er streng uit.”

“Beter hem dan iemand anders.” Lucas floot zacht. Chase volgde meteen.

Binnen rook het naar metaal, hout, olie en iets wat Lucas niet direct kon plaatsen. De ruimte stond vol tafels met instrumenten. Ringen, schroeven, constructies. Allemaal handgemaakt. En tussen al dat gereedschap lag iets wat Lucas herkende. Een ring. Niet dezelfde als die in zijn hand, maar wel van dezelfde soort.

Willem legde zijn tekenrollen op tafel. “Je timing is echt bijzonder. De Akademie opent een nieuw onderzoek. Niemand weet of het werkt. We proberen water te begrijpen. Stromingen. Hoogtes. De toekomst.”

Lucas keek naar hem. “De Akademie?”

Willem knikte. “De Koninklijke Akademie. Net geopend. De trots van de stad.”

Josefiën slaakte een zachte kreet. “Lucas. Dat is de TU Delft. Maar dan voordat het de TU Delft werd.”

Lucas voelde zijn hart sneller slaan. Hij keek naar het ringetje in zijn hand en daarna naar de meetinstrumenten op tafel. Alles klopte. Het horloge had hen naar het begin gestuurd. Naar het moment waarop alles nog gebouwd moest worden.

Willem keek nieuwsgierig naar het ringetje. “Waar heb je dat gevonden?”

Lucas klemde zijn vingers eromheen. “Lang verhaal.”

“Laat eens zien.”

“Later misschien,” zei Lucas. “Ik moet eerst begrijpen waar ik ben.”

Willem grijsde breed. “Dan heb je geluk. Ik ben goed in uitleggen.”

Buiten klonk een scherpe fluit. Geen politiewagen. Geen trein. Een kort, doordringend geluid dat door merg en been ging. Willem verstijfde.

“Hij is er,” fluisterde Willem.

“Wie?” vroeg Josefine.

Willem beet op zijn lip. “Iemand die hier niet hoort. En iemand die op zoek is naar hetzelfde als jij.”

De fluit klonk opnieuw. Dichtbij.

Chase begon te grommen.

Spot dook dieper weg.

De deur schudde in zijn hengsels.

En Lucas voelde het horloge trillen in zijn jas.

“Dit wordt niet goed,” fluisterde hij.

3. de Schaduw over de Werkplaats

Josefien had het gevoel dat de lucht haar tegenhield terwijl ze de werkplaats van Willem instapte. De ruimte was gevuld met vreemde instrumenten en tekeningen, maar haar ogen gingen meteen naar de deur die nog nadaverde van de klap van buiten. Chase stond gespannen naast haar, poten breed, hoofd laag, klaar om te springen als het moest. Spot kroop trillend omhoog tegen haar nek, alsof hij wilde verdwijnen in haar haren.

“Wie was dat?” vroeg Josefien zacht.

Willem haalde diep adem. “Ik weet het niet precies. Maar hij loopt hier al een paar dagen rond. Vraagt naar mensen die hij niet kent. Zoekt dingen die niet van hem zijn. En hij kijkt alsof hij alles doorheeft.”

“Is hij gevaarlijk?” vroeg Lucas.

“Ja,” zei Willem zonder aarzeling. “Maar op een manier die moeilijk uit te leggen is.”

Lucas voelde het ringetje in zijn hand. Het was alsof het ding warm werd van binnenuit. Hij stak zijn hand in zijn zak, maar dat hielp niet. Het ringetje wilde iets. Hij wist alleen nog niet wat.

Josefien keek naar hem. Ze kende zijn blik. “Wat voel je?”

Lucas slikte. “Het ringetje. Alsof het reageert op hem. Die man buiten.”

Willem kneep zijn ogen samen. “Laat me dat ding eens zien.”

Lucas schudde zijn hoofd. “Nee. Nog niet.”

Willem wilde iets zeggen, maar bleef hangen toen er opnieuw voetstappen buiten klonken. Zwaarder dit keer. Langzamer. Alsof iemand precies wist waar hij liep en waarom.

“Hij komt hierheen,” fluisterde Josefien.

Chase gromde laag. Spot maakte een zacht, piepend geluid dat alleen angst kon betekenen.

Willem gebaarde naar de achterdeur. “Volg me. Snel.”

Ze renden door de werkplaats. Josefien trok de deur open en meteen sloeg de koude buitenlucht hen tegemoet. Een smalle achtertuin, een houten hek, een rij lage huizen met achtergangen. De straat achter het hek was leeg, maar dat voelde niet geruststellend.

“Hierlangs,” zei Willem.

Ze renden het steegje in. De geluiden van de stad klonken gedempt. Geen auto's, geen fietsbel, alleen het gekletter van paardenhoeven op afstand en het sissen van stoom ergens verderop.

“Waar gaan we heen?” vroeg Lucas terwijl ze een bocht omgingen.

“Naar iemand die ons misschien kan helpen,” zei Willem. “Maar we moeten voorzichtig zijn. Hij volgt altijd de kortste weg.”

“Hoe weet jij dat?” vroeg Josefien.

Willem keek haar kort aan. “Omdat ik hem al twee keer kwijtraakte. En hij mij drie keer niet.”

Ze kwamen bij een marktplein dat leeg leek, op een paar houten karren na. Terwijl ze overstaken, zag Lucas beweging vanuit een donkere doorgang. Hij bleef abrupt staan.

“Daar,” fluisterde hij.

Een silhouet. Te groot om een kind te zijn. Te stil om een gewone man te zijn. De figuur deed een stap naar voren. Niet snel, niet dreigend, maar met een soort zekerheid die Lucas kippenvel bezorgde.

De man droeg kleding die niet bij 1842 paste. Geen hoed. Geen jas. Iets dat leek op een lange, donkere mantel zonder versiering. Zijn gezicht bleef

schuil in de schaduw, maar zijn houding was recht, bijna onmenselijk kalm.

“Hij kijkt naar jou,” fluisterde Josefen.

Lucas voelde het ook. De man wist precies wie hij was. Of beter gezegd: wat hij bij zich droeg.

“Loop door,” zei Willem. “Niet rennen. Dat maakt het erger.”

Lucas zette een stap. De man zette er ook één, zonder haast. Chase gromde opnieuw en ging iets voor Josefen staan. Spot piepte harder.

“Niet stoppen,” zei Willem.

Ze bereikten de overkant van het plein, maar toen Lucas achterom keek, was de man verdwenen. Niet langzaam. Niet met stappen. Gewoon verdwenen. Alsof hij nooit daar had gestaan.

Josefen pakte Lucas bij zijn arm. “Ik vind dit niet meer leuk.”

“Hij volgt het ringetje,” zei Willem zacht. “Wat het ook is, het hoort hier niet. En hij wil het terug of kapot.”

“Waarom?” vroeg Lucas.

“Misschien omdat dit de enige tijd is waarin hij geen antwoorden heeft,” zei Willem.

Een koele rilling trok door Lucas heen. Dat klonk niet als iets wat een gewone jongen kon verzinnen.

Ze liepen verder tot Willem stopte bij een klein huis met een scheef dak. Een bordje hing aan de muur. De letters waren half uitgewist, maar Josefen kon nog lezen wat erop stond.

Kruiden. Thee. Warme zalf.

“Zij weet meer dan de meesten,” zei Willem. “En ze ziet dingen die anderen niet zien.”

“Een kruidenvrouw,” zei Josefien.

“Ja,” zei Willem. “Maar meer dan dat.”

Lucas keek om zich heen. De straten waren te stil. Te leeg. De lucht voelde zwaar, alsof die hen iets wilde zeggen.

“Wat als hij hierheen komt?” vroeg Josefien.

“Dan hoop ik,” zei Willem, “dat we al binnen zijn.”

Hij klopte op de deur.

Het bleef stil.

Hij klopte nog een keer.

De deur ging open met een zachte klik.

En iemand binnen zei: “Jullie zijn laat. Kom snel. Hij is dichterbij dan je denkt.”

Lucas voelde zijn hart bonzen.

Als hij nu achter hen zou staan, zou hij niet eens schrikken.

Hij wist het.

Er was iets mis met dit moment.

En zodra ze naar binnen stapten, zou het alleen maar erger worden.

4. de Vrouw die Alles Hoorde

De deur viel achter hen dicht nog voordat Lucas zich kon omdraaien. Het voelde alsof ze in een andere wereld stapten. De lucht in het kleine huis was warm en zwaar en rook naar tijd, rook, oude boeken en iets bitters wat hij niet meteen kon plaatsen. Aan de muren hingen bundels kruiden, gedroogde bloemen en kleine zakjes waarvan de inhoud ruiste wanneer je er langs liep.

In het midden van de ruimte stond een lage tafel vol kommen, lepels en glazen potten. En naast die tafel stond een vrouw die hen aankeek alsof ze precies wist wie ze waren en waarom ze hier stonden.

Ze had witgrijs haar dat in een lange vlecht over haar schouder hing. Haar ogen waren zacht maar scherp tegelijk. Alsof ze alles zag, maar nooit meer verbaasd was.

“Jullie brengen een probleem met je mee,” zei ze.

Josefien slikte hoorbaar. Spot kroop nog dieper weg tegen haar nek. Chase bleef voor de deur staan, zijn blik strak naar buiten gericht.

Willem boog zijn hoofd. “Mevrouw Lijster. Ze hebben iets bij zich. Iets dat iemand anders ook zoekt.”

De vrouw keek naar Lucas. Niet naar Josefien. Niet naar Willem. Alleen naar hem.

“Laat het eens zien,” zei ze.

Lucas stapte naar voren. “Wat bedoelt u precies?”

“Niet doen,” fluisterde Josefien meteen. “We weten niet wie zij is.”

De vrouw glimlachte licht. “Jij hoort de tijd, meisje. Ook al weet je nog niet hoe. Maar jij,” zei ze terwijl ze haar blik weer op Lucas richtte, “draagt iets wat niet hier hoort. Laat me het ringetje zien. Dan kan ik tenminste zeggen of jullie kans maken.”

Kans op wat, wilde Lucas vragen, maar zijn hand bewoog al naar zijn zak. De warmte van het ringetje straalde uit door de stof heen. Hij haalde het tevoorschijn en legde het voorzichtig op de tafel.

De vrouw boog zich eroverheen alsof ze een ademhaling kon horen die anderen niet konden horen. Ze tikte er zacht tegen. Het metaal gaf geen geluid terug. Toch knikte ze langzaam.

“Ik ken dit,” zei ze.

“Hoe dan?” vroeg Lucas.

“Niet omdat ik het eerder heb gezien,” zei ze. “Maar omdat dit gemaakt is door een hand die te vroeg te veel wist. De man die dit heeft ontworpen, heeft iets aangeraakt dat niet van zijn tijd was. En dat heeft de tijd altijd moeite gekost.”

Josefien fronste. “Hoe kunt u dat weten?”

De vrouw wees naar haar oor. “Ik hoor dingen. Geen stemmen. Geen geesten. De tijd zelf. De manier waarop hij beweegt. De manier waarop hij hapert. De manier waarop hij stilvalt wanneer iets niet klopt.”

Lucas voelde zijn maag draaien. “En wij hebben dit ding uit een vitrine meegenomen.”

“Het ringetje heeft jullie gevonden,” zei de vrouw. “Niet andersom.”

Willem keek nerveus naar het raam. “Mevrouw Lijster, hij is achter hen aan. Die man van buiten. Hij beweegt niet normaal.”

“Dat is geen man,” zei de vrouw rustig. “Dat is een zoeker.”

Lucas voelde koude rillingen over zijn armen. “Een wat?”

“Een zoeker,” zei ze. “Iemand die niet gebonden is aan één tijd. Hij volgt energie. Niet mensen. Jullie hebben iets aangeraakt dat hem wakker maakte. Het ringetje trilt op een manier die hij kan voelen.”

Josefien trok Lucas naar zich toe. “Kunnen we hem afschudden?”

De vrouw schudde langzaam haar hoofd. “Niet zomaar. En zeker niet zolang jullie dat ding bij je hebben.”

Lucas keek naar het ringetje. Het lag stil op de tafel, maar dat voelde als een leugen. Alsof het wachtte. Alsof het luisterde.

“Wat moeten we dan?” vroeg Lucas.

Mevrouw Lijster pakte een doek en wikkelde het ringetje er zorgvuldig in. “Eerst dit veilig stellen.”

“Maar het hoort bij een instrument,” zei Willem. “Iets in de Akademie. Mijn meester werkt aan een apparaat dat...”

“Dat meer doet dan jullie denken,” viel de vrouw hem in de rede. “Dat apparaat trekt geen water. Het trekt tijd. En dat mag nog niet bestaan.”

Willem werd bleek. “Dus het is echt gevaarlijk.”

“Voor iedereen,” zei de vrouw.

Plots klonk er een klap tegen de buitenmuur. Hard. Kort. Chase sprong naar voren en blafte luid. De glazen potten op de tafel trilden.

Josefien hapte naar adem. “Hij is hier.”

Mevrouw Lijster keek niet geschrokken. Niet gehaast. Ze keek naar Lucas alsof ze dit had verwacht.

“Je gaat terug naar de Akademie,” zei ze.

“Nu?” vroeg Lucas.

“Ja,” zei ze. “Want daar ligt het antwoord. En daar ligt ook het gevaar.”

Er klonk nog een klap. Dit keer dichterbij. Spot maakte een scherp geluid.

“Hoe komen we daar zonder hem tegen te komen?” vroeg Willem.

De vrouw liep naar een klein kastje, haalde er een buisje met een donkere vloeistof uit en gaf het Lucas.

“Breek dit buiten,” zei ze. “Niet binnen. Het maakt rook. Dikke rook. Geen magie. Alleen kruiden. Maar hij houdt niet van wat hij niet ziet.”

Een derde klap. Precies bij de deur dit keer. De houten planken bogen mee.

Lucas pakte het buisje. “Dat gaat niet genoeg zijn.”

De vrouw legde een hand op zijn schouder. Haar ogen waren rustiger dan de lucht buiten.

“Alle begin is genoeg,” zei ze.

De deur schudde opnieuw. Hout kraakte.

Lucas keek naar Josefen. Zij knikte.

Willem slikte en zette zich schrap.

Chase blafte zo hard dat zelfs de deur trilde.

En precies op dat moment gebeurde het ondenkbare.

De klink bewoog.

5. de Eerste Confrontatie

De klink draaide langzaam omlaag. Het geluid was zo klein dat het bijna niet hoorde bij de kracht die achter de deur stond. Lucas voelde de spanning in de kamer als een touw dat te strak gespannen was. Chase gromde diep, zijn vacht overeind, zijn lichaam tussen Josefien en de deur gedrukt.

Mevrouw Lijster zette één stap achteruit. Niet uit angst, maar alsof ze ruimte maakte voor wat er zou komen. Ze knikte naar Lucas.

“Nu,” fluisterde ze.

Lucas trok het dopje van het buisje en sprintte naar de achterdeur. Josefien volgde hem op de voet met Spot tegen haar nek gedrukt. Willem duwde de deur open, en de koude avondlucht sloeg naar binnen.

“Breken,” zei Willem.

Lucas kneep zijn ogen dicht en gooide het buisje op de grond.

Het glas versplinterde.

Een dikke wolk bruin-grijze rook schoot omhoog, vulde de achtertuin en stroomde naar binnen alsof het leefde. De geur was scherp en aards en prikte in hun ogen. Chase blafte en duwde zichzelf door de rook naar buiten. Josefien hoestte, maar pakte Lucas bij zijn jas.

“Rennen.”

Achter hen klonk een doffe klap tegen de voordeur. De rook schudde in golven, alsof er iets in rondliep dat veel groter was dan een mens.

Ze stormden de smalle steeg in. De rook volgde hen als een langzaam bewegende muur. De steeg was donker, de lampen zwoelden, de stenen glommen door de mist. Lucas hoorde zijn eigen hartslag boven alles uit. Willem commandeerde zacht maar dringend.

“Naar rechts. Hij pakt altijd links.”

Josefien lachte nerveus. “Hoe weet jij dat?”

“Ik ben drie keer op hem afgestormd. Hij koos drie keer links. Dus nu gaan we rechts.”

“Geniaal,” hijgde Lucas.

“Of heel dom,” zei Willem terwijl ze de hoek om doken.

Chase wachtte niet. Hij schoot vooruit, snuffelde en blafte kort als signaal. Spot trilde zo hard dat Josefien hem tegen haar wang drukte.

De steeg werd breder en mondde uit op een achterplein met een pomp in het midden. De oude stenen waren glibberig van nat blad en modder. Alles rook naar houtvuur en paarden.

Lucas stond stil en keek achterom.

De rook rolde langzaam hun richting op. Als een blijvende dreiging die zich niet liet afschudden.

“Hij komt door de rook,” zei Lucas. “Natuurlijk. Hij ziet ons niet nodig.”

Het was Willem die het eerst reageerde. “Naar de Akademie. We moeten daar zijn voordat hij het doorheeft.”

Josefien keek hem aan. “En hoe wil je daar komen zonder dat hij ons ziet?”

Willem wees naar de smalle trap die naar de kade leidde. “Via het water. Als we langs de gracht rennen, gebruikt hij geen bruggen. Hij haat bruggen.”

“Waarom?”

“Ze zijn van steen,” zei Willem. “En hij raakt geen steen. Vraag me niet waarom, maar hij doet het niet.”

Ze renden de trap af. Het water klotste zacht tegen de kade. De maan scheen in een dunne zilveren streep over het oppervlak. Een karavaan van geluiden vulde de nacht. Paarden in de verte. Een stem die schreeuwde. Het sissen van een stoomketel.

En toen.

Het.

Geluidsverschijnsel.

Geen voetstap. Geen ademhaling. Geen schaduw die groter werd. Het was alsof de lucht zelf strak trok. Alsof de wereld even inhield. Lucas wist dat hij hem voelde voordat hij hem zag.

De zoeker.

Hij stond op de rand van het plein. Zijn silhouet was zwart tegen de rook. Zijn houding was stil. Te stil. Alsof hij geen gewicht had. Zijn mantel bewoog niet. Hij keek niet om zich heen. Hij keek alleen naar hen.

“Niet stoppen,” fluisterde Willem. “Hij zoekt beweging. Niet mensen.”

Maar Lucas kon zijn blik niet losmaken. De ogen van de zoeker waren geen ogen. Ze waren donker met iets dat leek op licht erachter. Geen kleur. Geen warmte. Alleen honger.

De zoeker tilde zijn hand op. Niet snel. Niet dreigend. Alsof hij gewoon wees naar wat al van hem was.

Het ringetje in Lucas zijn zak werd heet. Zo heet dat hij schrok en naar zijn heup greep.

“Hij voelt het,” fluisterde Josefen. “Hij voelt dat jij het hebt.”

Chase gromde luid en zette een stap naar voren.

“Chase,” zei Lucas. “Niet doen.”

Chase luisterde niet. Zijn lichaam stond strak. Zijn blik op de zoeker gericht, zonder angst. Alleen bescherming. Josefien pakte Lucas bij zijn arm.

“Kom op. Hij kiest jou. Niet ons. Dat is slecht nieuws.”

Lucas dwong zichzelf los te scheuren van de blik van de zoeker. Ze renden verder langs de gracht. De zoeker deed geen stap. Hij hoefde niet te bewegen. Hij was er al.

Pas toen ze uit het zicht waren, hoorde Lucas een geluid dat hem naar adem deed happen.

Een tik.

Geen voetstap.

Een tik tegen steen.

De zoeker was toch in beweging gekomen.

“Hij raakt geen steen, toch?” vroeg Josefien benauwd.

“Dat dacht ik,” zei Willem. “Maar misschien maakt hij een uitzondering als hij boos is.”

De wind trok harder langs de grachtmuur. Spot piepte angstig. Chase bleef kort achterom kijken en liep daarna voorop.

De Akademie doemde voor hen op als een donkere schaduw in de nacht. Groot. Nieuw. Onvoltooid. Ramen die nog geen glas hadden. Muren die nog niet geschilderd waren. Maar herkenbaar voor wat het ooit zou worden.

Lucas bleef staan. Hij voelde de warmte van het ringetje door de stof heen branden.

Achter hen klonk een tweede tik.

Dichterbij.

De zoeker had zijn keuze gemaakt.

En Lucas wist ineens iets zeker.

Dit was nog maar het begin.

6. de Test die Nooit Mocht Werken

De Akademie torende boven hen uit als een half afgebouwd fort van baksteen en balken. Overdag moest het indrukwekkend zijn, maar in het donker leek het een lege ribbenkast van een reus die midden in Delft was blijven liggen. De ramen glansden zwak door het maanlicht. De binnenplaats lag stil, alsof zelfs de nacht bang was om er geluid te maken.

Willem opende een zijdeur en wenkte hen naar binnen. “Snel. Hij volgt geen gebouwen die nog niet voltooid zijn. Er is iets aan onaf werk dat hem tegenhoudt.”

Lucas glimlachte flauwtjes. “Handige regel.”

“Regel,” zei Willem. “Of geluk. Ik neem wat ik kan krijgen.”

Binnen rook het naar kalk, nat hout en olie. De gangen waren smal en volgestapeld met kisten. Spot maakte kleine schokkerige bewegingen in Josefien haar nek, alsof hij elk geluid probeerde te volgen. Chase liep vlak naast Lucas met zijn vacht overeind.

“Waarheen nu?” vroeg Josefien.

“De grote zaal,” zei Willem. “Daar staat het apparaat.”

Ze liepen door een gang die afliep naar een open ruimte vol schaduwen. Lampen hingen aan touwen, maar slechts een paar brandden. De vloer was bezaaid met houtkrullen, gereedschap en metalen onderdelen. Aan de overkant stond een tafel vol tekeningen die leken op geheimschrift. Een grote ronde constructie stond in het midden van de zaal. Als een klok zonder wijzers. Een ring van metaal, groter dan Chase en bijna zo breed als de tafel.

Lucas voelde zijn keel droog worden. “Dit is het.”

Josefien keek naar Willem. “Wat doet het precies?”

Willem ging naast de ring staan. Zijn ogen glinsterden. “Het meet bewegingen die we nog niet begrijpen. Waterstromingen. Luchtstromingen. Misschien zelfs meer dan dat. We weten het nog niet. Dat is het probleem.”

Lucas slikte. Hij voelde het ringetje in zijn zak kloppen. Niet als een hartslag, maar als een langzaam herhalend signaal.

“Tilt het apparaat?” vroeg hij.

“Alleen met het juiste onderdeel,” zei Willem. “En dat is verdwenen.”

Lucas keek naar Josefen. Josefen keek terug.

Willem zag het.

“Jij hebt het,” zei hij. Geen verwijt. Alleen erkenning.

Lucas knikte. Hij haalde het ringetje tevoorschijn. Het metaal glansde onder het schaarse licht, alsof het blij was dat het eindelijk thuis was.

De ring op de vloer begon te trillen.

“Doet hij dat altijd?” vroeg Josefen.

Willem schudde zijn hoofd. “Nee. Helemaal niet.”

Lucas liep langzaam naar de constructie. De metalen ring reageerde fel. Een lichte gloed schoot langs de randen. Het was alsof twee delen van iets dat nooit gescheiden had mogen worden elkaar herkenden.

“Lucas,” fluisterde Josefen. “Voorzichtig.”

Hij hoorde haar, maar dit voelde alsof het moest. Hij knielde bij de grote ring en legde het kleine ringetje in een uitsparing die perfect paste. Alsof het gemaakt was door dezelfde hand.

Er klonk een klik.

Een geluid als een diepe ademhaling vulde de zaal. De metalen randen begonnen zacht te gloeien. De lampen in de zaal flakkerden. Chase begon te blaffen en liep achteruit. Spot kromp ineen.

“Hij werkt,” zei Willem met trillende stem. “Voor het eerst. Hij werkt echt.”

Maar er was iets mis.

Lucas zag het als eerste. De gloed werd sterker. Te sterk. De metalen randen zetten uit. De houten vloer begon te trillen.

“Stop hem,” riep Lucas.

“Ik weet niet hoe,” zei Willem wanhopig. “Hij hoort dit niet te kunnen.”

De gloed werd fel wit. Het apparaat begon te kantelen. Delen schoten los, schroeven vlogen door de lucht, een van de lampen boven hen sprong uit elkaar. Josefien gilde en dook achter een kist. Chase sprong voor haar om haar te beschermen.

Lucas voelde het ringetje pulseren, alsof het zijn handen weg wilde duwen. Hij probeerde het los te trekken, maar het zat vast. Te vast.

“Lucas,” riep Josefien. “Kom weg daar.”

Nog voordat hij kon reageren, barstte de constructie open. Een metalen plaat ketste op de vloer op slechts een paar centimeter van zijn voet. Willem trok hem aan zijn jas weg.

Het apparaat stootte een flits uit. Geen licht. Geen warmte. Iets anders. Iets dat de lucht deed trillen alsof de ruimte zelf scheurde.

En toen hoorde Lucas het.

Een tik.

Niet van het horloge.

Van buiten.

Een tik tegen metaal.
Zachter.
Langzamer.

De zoeker.

Hij stond buiten de zaal. Lucas wist het zonder hem te zien. Het apparaat had hem getrokken. Misschien door het ringetje. Misschien door de energie. Misschien door alles tegelijk.

“Hij komt,” fluisterde Josefen terwijl ze Chase dichterbij zich aantrok.
“Lucas, hij komt hierheen.”

Willem keek naar de deur. “Hij kan hier niet komen. De muren zijn nog niet af.”

De metalen ring stootte opnieuw een flits uit. Dit keer werd de deur van de scharnieren getrokken.

De zoeker stond in de deuropening.

Niet als een silhouet. Niet als schaduw.

Duidelijk zichtbaar.

Zijn mantel hing zwaar langs zijn lichaam. Zijn gezicht was bleek, niet ouder of jonger dan iets herkenbaars. Zijn ogen waren donker, maar niet leeg. Ze leken te draaien, als water dat een afvoer in wordt gezogen.

Hij keek naar Lucas.

Niet naar het apparaat. Niet naar de anderen.

Alleen naar Lucas.

Lucas kon niet bewegen.

De zoeker hief langzaam zijn hand. De lucht werd koud. De gloed van het apparaat werd sterker, alsof het reageerde op de aanwezigheid van iets dat nooit bedoeld was om hier te zijn.

Josefien deed één stap naar haar broer. “Lucas, luister. Doe iets.”

Lucas probeerde adem te halen. Het ringetje trilde nog steeds in de constructie. Hij voelde iets opkomen. Een gedachte. Een instinct. Iets dat geen plan was, maar een reactie.

Hij greep het ringetje vast.

De zoeker maakte een geluid dat geen stem leek te zijn, maar een vorm van waarnemen. Een lage fluistering die de vloer liet trillen.

Lucas trok.

De ring schoot los.

Het apparaat schoot open als een knallende lus.

En alles ging in wit licht verloren.

7. Wat Achterblijft na het Licht

Lucas kwam bij met het gevoel dat hij viel, terwijl hij stil lag. Zijn hoofd bonsde. Het eerste wat hij hoorde was water. Druppels. Veel druppels. Ze tikten onregelmatig op steen, hout en metaal. De lucht rook scherp, alsof iets was verbrand dat daar niet thuishoorde.

“Lucas.”

De stem was dichtbij. Josefien.

Hij probeerde te antwoorden, maar zijn mond was droog. Zijn ogen gingen langzaam open. De grote zaal van de Akademie zag er anders uit dan een paar minuten geleden. Balken lagen scheef. Lampen waren uit elkaar gespat. De metalen ring lag op zijn kant, gebarsten, alsof hij onder enorme spanning had gestaan.

“Hier,” zei Josefien, en ze legde haar hand op zijn arm. “Je bent er nog.”

Lucas draaide zijn hoofd. Josefien zat naast hem op de vloer. Haar haar zat onder het stof. Spot zat nog steeds in haar nek, maar hield zich doodstil. Chase lag voor hen, breeduit, zijn kop omhoog, zijn ogen scherp. Hij was ongedeerd, maar alert op een manier die Lucas nog niet eerder had gezien.

“Willem,” zei Lucas hees. “Waar is Willem?”

“Hier,” klonk het vanaf de andere kant van de zaal.

Willem kwam overeind achter een omgevalen werkbank. Zijn gezicht was bleek, zijn handen trilden, maar hij leefde. Hij keek naar de kapotte constructie alsof iemand hem net had verteld dat zijn toekomst was ingestort.

“Het apparaat,” zei hij. “Het is kapot.”

Lucas duwde zichzelf overeind. Zijn benen voelden slap. “Het moest stoppen.”

“Ik weet het,” zei Willem. “Maar dit was meer dan een test. Dit was alles.”

Er klonk een diepe dreun, ergens ver weg. Niet van binnen. Van buiten.

Josefien verstijfde. “Hoorden jullie dat ook?”

Nog een dreun. Dichterbij.

Chase ging staan en gromde. Zijn lichaam stond strak, zijn poten stevig geplant.

Lucas voelde het meteen. Niet met zijn oren, maar met iets diepers. De lucht werd zwaarder. Alsof de ruimte zichzelf opnieuw probeerde te ordenen. Hij keek naar zijn hand. Het ringetje lag er nog, maar het zag er anders uit. Donkerder. Minder glans. Alsof het iets had verloren of juist iets had vastgehouden.

“Hij is niet weg,” zei Lucas.

Willem slikte. “Wie?”

“De zoeker.”

Het woord hing in de lucht alsof het gehoord werd door iets wat niet in de kamer stond.

Josefien stond op. Haar ogen waren gesloten. Haar ademhaling was langzaam, maar gespannen. Lucas kende dit. Dit was haar gave. Niet het zien, maar het voelen.

“Hij is boos,” zei ze zacht. “Niet omdat hij het ringetje kwijt is. Maar omdat het hem pijn heeft gedaan.”

“Kan dat?” vroeg Willem.

Josefien opende haar ogen. “Ja. En dat maakt hem gevaarlijker.”

Er klonk een schurend geluid bij de ingang van de zaal. Geen voetstappen. Iets dat over steen gleed. De schaduwen bij de deuropening bewogen, ook al stond er niemand in het licht.

Lucas voelde zijn hartslag in zijn keel. “We moeten hier weg.”

Willem schudde zijn hoofd. “De Akademie. Dit gebouw. Dit moment. Als dit bekend wordt, als iemand ziet wat hier is gebeurd, dan gaat alles mis. De koning. De stad. Ze zullen het stilleggen.”

Josefien keek hem fel aan. “En als wij blijven, is er misschien straks niemand meer om iets stil te leggen.”

De schaduwen bewogen verder naar binnen. De temperatuur daalde merkbaar. Spot piepte zacht en kroop dieper weg.

“Lucas,” fluisterde Josefien. “Hij volgt jou. Niet dit gebouw. Niet Willem. Jou.”

Lucas knikte. Hij wist het al. Hij voelde het sinds het moment dat hij het ringetje had vastgepakt. Het was niet zomaar een object. Het had gekozen. Of hij had dat gedaan. Dat verschil begon steeds minder uit te maken.

“Dan ga ik,” zei Lucas.

Josefien pakte meteen zijn arm. “Geen sprake van.”

“Ik bedoel,” zei hij snel, “wij gaan. Maar hij zal mij blijven volgen zolang ik dit bij me heb. Als ik weg ben van hier, is de Akademie veilig. Voor nu.”

Willem keek tussen hen in. “En waar ga je heen?”

Lucas keek naar de kapotte ring, naar de scheuren in het metaal, naar de plek waar het apparaat ooit had gestaan.

“Naar de kern,” zei hij. “Naar het punt waar dit allemaal begon.”

Josefien voelde het meteen. Ze knikte langzaam. “De werkplaats. Van de meetmeester.”

De schaduwen bereikten de rand van het licht. De temperatuur zakte verder. Chase zette zich schrap.

“Dan moeten we nu,” zei Willem. “Niet over een minuut. Nu.”

Lucas stopte het ringetje weg en pakte Josefien haar hand. Chase kwam naast hen lopen. Spot hield zich stil, alsof hij begreep dat geluid gevaarlijk was.

Ze renden naar de achteruitgang van de zaal. Achter hen klonk een geluid dat geen stap was, geen adem, geen stem.

Maar het was dichtbij.

En dit keer wist Lucas zeker dat hoofdstuk acht hen niet alleen zou testen.

Het zou beslissen wie er mocht blijven bestaan.

8. de Kern van het Begin

De werkplaats lag verscholen achter een rij lage huizen, precies zoals Josefiën het had gevoeld. Alsof de stad zelf haar probeerde te verbergen. Het dak hing scheef. Een luik klapperde zacht in de wind. De deur stond op een kier.

“Hier,” fluisterde Josefiën. “Dit is het.”

Lucas voelde het ringetje koud worden in zijn jaszak. Niet warm. Niet pulserend. Koud, alsof het wist wat hier had plaatsgevonden. Chase bleef plots staan en liet een lage grom horen. Spot piepte eenmaal en werd toen stil.

Ze stapten naar binnen.

De ruimte was klein en vol stof. Werkbanken stonden langs de muren. Gereedschap lag precies waar het was achtergelaten. Alsof iemand midden in een gedachte was gestopt en nooit was teruggekomen. Op de vloer, tussen de planken, zat een smalle kier.

Lucas knielde. “Hier viel het.”

Josefiën legde haar hand op het hout. Haar adem stokte. “Ik zie hem. De meetmeester. Hij wist dat dit zou gebeuren. Niet precies hoe, maar dat iemand anders het moest afmaken.”

Er klonk een zacht geluid achter hen. Geen stap. Geen adem. De temperatuur zakte.

De zoeker stond in de deuropening.

Niet dreigend. Niet haastig. Gewoon aanwezig. Zijn ogen draaiden langzaam, alsof hij de ruimte proefde. Hij keek naar Lucas. Altijd naar Lucas.

“Niet bewegen,” fluisterde Willem, die hen gevolgd was zonder een woord te zeggen. “Hij jaagt niet. Hij corrigeert.”

De zoeker deed een stap naar voren. De planken kraakten niet. Hij raakte de vloer nauwelijks.

Lucas voelde iets breken in zichzelf. Niet angst. Iets anders. Besef.

“Hij wil niet het ringetje,” zei Lucas zacht. “Hij wil dat het nooit is gebruikt.”

Josefien knikte. “Als hij wint, bestaat de Akademie niet zoals ze moet bestaan. Alles wat hieruit groeit, verdwijnt.”

De zoeker hief zijn hand. Niet om te grijpen, maar om te stoppen. De lucht werd stroperig. Tijd voelde zwaar.

Lucas haalde het ringetje tevoorschijn. Het glansde zwak. “Dan moet ik het terugbrengen. Naar het moment voordat het klikte.”

Willem schudde heftig zijn hoofd. “Dat kan niet. Dat moment ligt vast.”

“Niet helemaal,” zei Josefien. “Niet zolang het ringetje nog niet is gekozen.”

Lucas keek naar haar. “Wat bedoel je?”

“Het heeft jou gekozen,” zei ze. “Maar jij kunt het ook loslaten. Niet vernietigen. Teruggeven.”

De zoeker bewoog sneller. Eén stap. Nog één. De ruimte trok samen.

Lucas knielde en stak zijn hand tussen de planken. Zijn vingers raakten iets kouds. De plek waar het ringetje ooit had gelegen. De tijd voelde hier dun, als ijs dat elk moment kon breken.

“Lucas,” zei Josefien. “Wat je ook doet, doe het nu.”

Hij legde het ringetje terug in de kier. Niet met kracht. Niet met twijfel. Gewoon precies goed.

Er klonk een tik.
Niet van het horloge.

Van de ruimte.

De zoeker gaf een geluid dat geen woede was, maar verlies. De lucht trok strak en scheurde open in flarden licht en schaduw. Beelden schoten langs hen heen. Delft in wording. Delft in vuur. Delft in rust. Bruggen. Water. Mensen die leerden bouwen.

De werkplaats begon te trillen. Balken kraakten. De deur sloeg dicht.

“Hij verdwijnt,” riep Willem. “Maar de tijd niet.”

Lucas voelde het horloge in zijn jas plots wakker worden.

Tik... tak...

Josefien greep zijn hand. “Het is nog niet klaar.”

Tik... tak...

De grijze wolk vormde zich. Groter dan ooit. Onrustiger. Ze zag flarden van alles wat had kunnen misgaan.

Tik... tak...

De zoeker stond midden in de wolk. Zijn ogen op Lucas gericht. Niet boos. Niet jagend.

Waarschuwend. Lucas wist wat dit betekende.

De grote keuze was gemaakt.
Maar de gevolgen kwamen nog. Een flits vulde de werkplaats.

En dit keer wist Lucas zeker dat niet iedereen hier ongeschonden uit zou komen.

9. Wanneer de Tijd Terugslaat

Lucas viel niet. Hij werd uit elkaar getrokken. Niet in stukken, maar in momenten. Zijn zicht versplinterde in beelden die te snel kwamen om vast te houden. Water dat over dijken sloeg. Bruggen die werden gebouwd en weer verdwenen. Mensen die leerden meten, rekenen, tekenen. Delft in lagen, als ringen in een boom.

Hij voelde Josefiën haar hand niet meer. Hij hoorde Chase niet. Alleen het tikken. Overal.

Tik... tak...

De grijze wolk was geen wolk meer. Het was een stroming. Een draaikolk van tijd die zichzelf probeerde te herstellen. Lucas zag de werkplaats, de Akademie, de vitrine in het museum. Alles tegelijk. En midden daarin stond de zoeker.

Niet vast. Niet los. Hij was deel geworden van wat hij probeerde te corrigeren.

“Het moest stoppen,” zei Lucas, al wist hij niet of hij sprak of dacht.

De zoeker keek hem aan. Voor het eerst veranderde zijn blik. Niet hongerig. Niet waarschuwend. Vermoeid.

“Je begrijpt het nu,” klonk het. Geen stem. Een besef dat Lucas niet kon ontlopen. “Elke ingreep laat sporen na. Jij ook.”

De stroming trok harder. Lucas voelde het ringetje in zijn hand, al wist hij niet meer wanneer hij het had vastgepakt. Het metaal was niet koud en niet warm. Het was leeg. Alsof het wachtte op een laatste beslissing.

Beelden schoten langs hem heen. Hij zag Willem in de Akademie, alleen, starend naar de kapotte constructie. Hij zag mevrouw Lijster die haar deur sloot en haar ogen dichtdeed, alsof ze wist dat dit moment was aangebroken. Hij zag Josefiën, zwevend in de grijze ruimte, Spot tegen haar nek gedrukt, haar ogen fel en helder.

“Lucas,” hoorde hij haar. “Luister naar mij.”

Hij draaide zich naar haar toe. Ze was er ineens. Niet helemaal vast, maar dichtbij genoeg om haar te voelen.

“Dit is het punt,” zei ze. “Niet teruggaan naar waar het begon. Maar kiezen wat blijft.”

De zoeker bewoog tussen hen in. De stroming rukte aan zijn mantel. Hij begon te vervagen, niet door kracht, maar door verlies van richting.

“Als hij verdwijnt,” zei Lucas, “komt hij niet terug.”

Josefien knikte. “En als hij blijft, blijft dit ook gebeuren.”

Lucas keek naar het ringetje. Hij begreep het nu. Het was nooit bedoeld om mee te reizen. Het was bedoeld om te sluiten. Om een begin af te ronden, niet om het te herhalen.

“Dan is dit het,” zei Lucas.

Hij sloot zijn ogen en liet het ringetje los.

Het viel niet. Het werd opgenomen. De tijd sloeg dicht als water na een sprong. De stroming gierde. De beelden versnelden tot ze samensmolten in één moment.

De zoeker keek nog één keer op. Niet naar Lucas, maar naar de plek waar hij ooit begon. Toen was hij weg. Niet vernietigd. Opgelost.

De grijze ruimte kromp. Lucas voelde zichzelf terugvallen in zijn lichaam. Hij hoorde geluiden die weer betekenis kregen. Ademhaling. Een kloppend hart. Het tikken werd regelmatig.

Tik... tak...

De wolk trok zich samen. Een laatste flits sneed door alles heen.

En toen was er stilte.

Lucas lag op koude stenen. Echte stenen. Hij opende zijn ogen en zag een plafond dat hij herkende. Niet nieuw. Niet onaf. Oud, maar stevig. Josefien lag naast hem en ademde snel. Spot bewoog en piepte zacht. Chase stond overeind en keek om zich heen, alsof hij wilde controleren of de wereld weer klopte.

“Zijn we...?” begon Lucas.

Josefien knikte. “Ja. Maar luister.”

Lucas hield zijn adem in.

Het horloge in zijn jas begon opnieuw.

Tik... tak...

Dan even niet.

Tik... tak...

Langzamer. Zwaarder.

De lucht trilde. Niet gevaarlijk. Bekend. De grijze wolk begon zich opnieuw te vormen, groter dan voorheen, maar rustiger. Alsof hij wist waar hij heen moest.

Josefien keek hem aan. “Dit is anders.”

Lucas voelde het ook. Dit was geen ontsnapping. Dit was een terugkeer.

Een laatste flits vulde de ruimte en toen begon alles opnieuw.

Niet hier, niet toen, maar straks.

10. Wat Stil Blijft

Lucas werd wakker met het gevoel dat hij uit water kwam. Alsof hij naar de oppervlakte dreef en pas weer kon ademen toen hij zijn ogen opende. Het eerste wat hij zag was licht. Geen flits. Geen mist. Geen scheur in de lucht. Gewoon het zachte gezoem van tl-buizen aan het plafond.

Hij lag op de grond van het Prinsenstadsmuseum.

Alsof hij nooit was weggeweest.

Josefien zat naast hem op een bankje. Haar houding ontspannen, maar haar ogen scherp. Spot lag op haar schoot en leek eindelijk rustig. Chase lag languit aan haar voeten, zijn kop op zijn poten, maar zijn oren bewogen alert.

“Je bent terug,” zei Josefien. Haar stem was laag en warm, alsof ze al uren op dit moment had gewacht.

Lucas ging rechtop zitten. De vloer voelde koel door zijn broek heen. Zijn handen trilden. Niet van angst. Van ontlading. “Hoe lang was ik weg?”

Josefien haalde haar schouders op. “Een paar seconden. Misschien een minuut. Mensen liepen gewoon door. Niemand schrok. Niemand vroeg iets. Voor hen was het alsof je knipperde.”

Lucas ademde diep uit. De wereld was hier rustig. Stil. Echt. Hij keek naar de vitrines, naar de oude meetinstrumenten, naar de mensen die er langs liepen. Een gezin. Een stel. Een ouder iemand die iets langer bij een bordje bleef staan.

Niets wees erop dat de geschiedenis net bijna was herschreven.

Niets wees erop dat er iets groters had gelopen door de straten van Delft.

Hij voelde in zijn jaszak.

Het ringetje.

Hij haalde het tevoorschijn. Het zag er anders uit. Geen glans. Geen gloed. Geen warmte. Het was een gewoon stukje metaal geworden, moe en leeg. Alsof het eindelijk rust had gekregen.

“Het hoort terug,” zei Lucas.

Josefien stond op en liep met hem mee naar de vitrine. De uitsparing tussen de instrumenten was dezelfde plek als voorheen. Leeg. Klaar. Wachtend.

Lucas legde het ringetje erin. Het maakte geen geluid. Geen klik. Geen trilling. Het lag er simpelweg. Alsof het nooit ergens anders had gehoord.

“Denk je dat het nu klaar is?” vroeg Josefien.

Lucas staarde ernaar. “Nee. Maar het is genoeg.”

Chase snuffelde even en liep toen weg, alsof hij zeker wist dat er niets meer dreigde. Spot kroop langs Josefien haar arm naar haar schouder en keek nieuwsgierig rond, alsof dit museum een nieuwe wereld was.

Ze liepen naar buiten. De automatische schuifdeuren gleden open en lieten frisse lucht door. Delft strekte zich voor hen uit in zachte middagzon. Fietsen ratelden over de brug. Een groep kinderen rende langs hen heen, lachend. Een student zat op een bankje met een stapel boeken. Alles was rustig.

“Het voelt anders,” zei Josefien terwijl ze naar de gracht keek.

“Wat voelt anders?” vroeg Lucas.

“Delft,” zei ze. “Alsof het iets kwijt was en het nu weer klopt.”

Lucas keek naar het water dat zacht tegen de stenen sloeg. Hij dacht aan de Akademie, aan Willem die misschien nog steeds aan tafel zat en naar tekeningen keek. Aan mevrouw Lijster die haar deur sloot omdat ze wist dat de tijd zichzelf weer had geheeld. Aan de zoeker die was opgegaan in iets dat groter was dan hijzelf.

“Misschien klopt het nu meer dan eerst,” zei Lucas.

Josefien lachte zacht. “Dat klinkt diepzinnig voor iemand die net flauw viel.”

“Flauw vallen is een zware bezigheid,” zei Lucas met een scheve grijns.

Ze liepen langs de gracht richting huis. De geur van warm water en oude stenen hing in de lucht. Chase liep dicht langs Lucas, alsof hij zeker wilde weten dat zijn jongen echt veilig was. Spot kroop weer in Josefien haar nek, zijn favoriete plek, waar hij zich klein en onzichtbaar voelde.

“Denk je dat het horloge nog een keer gaat werken?” vroeg Josefien.

Lucas voelde naar de ronde vorm in zijn jaszak. Stil. Zwaar. Bekend.

“Ja,” zei hij eerlijk. “Maar niet omdat wij dat willen. Het kiest zelf.”

Josefien trok haar schouders op. “Dan laten we het maar. Tot het ons nodig heeft.”

Lucas keek naar de zon die glinsterde op het water. Hij voelde geen spanning meer. Geen angst. Geen dreiging. Alleen rust. Een rustige stad. Een rustige lucht. Een rustige tijd.

En toch.

Die stilte vertelde iets.

Niet alles wat op orde lijkt, is echt op orde.

Niet alles wat voorbij lijkt, is afgerond.

Niet alles wat niet meer tikt, is stil.

Ze staken de brug over richting hun straat. Een plek waar de stoep smal was en de klinkers warm voelden in de vroege avondzon. Het soort straat waar niets buitengewoons ooit leek te gebeuren.

Maar Lucas wist nu beter.

Delft leefde verder. Mensen aten. Werkten. Fietsten. Lachten. Zonder te weten hoe dichtbij alles ooit wankelde. Zonder te beseffen dat één klein ringetje even de geschiedenis had vastgehouden.

Misschien was dat goed. Misschien was dat precies hoe het moest zijn.

De wereld hoefde niet altijd te weten hoe vaak hij bijna uiteen was gevallen.

Het zakhorloge bleef stil in zijn jaszak. Geen tik. Geen trilling. Geen waarschuwing.

Voor nu.

En dat was genoeg.

-Einde-

Nawoord

Sommige gebeurtenissen worden nooit opgeschreven. Ze verdwijnen stilletjes in de tijd, terwijl ze toch bepalen hoe een verhaal verdergaat. Lucas en Josefien hebben gezien hoe kwetsbaar geschiedenis kan zijn en hoe één keuze het verschil kan maken tussen wat blijft en wat verdwijnt.

De Academie die later de TU Delft zou worden, stond ooit op een kantelpunt. Niet groot of luid, maar precies belangrijk genoeg om de toekomst vorm te geven. Lucas en Josefien hebben geleerd dat je niet alles hoeft te begrijpen om toch het juiste te doen. Soms is loslaten net zo waardevol als vasthouden.

De tijd loopt weer rustig. Delft leeft verder. En bijna niemand weet hoe dichtbij alles ooit kwam.

bedankt voor het lezen.

A handwritten signature in blue ink, appearing to read 'Martin Kruiniger', enclosed within a large, loopy oval shape.

Martin Kruiniger

de Bouwmeesters van het Onmogelijke

Wanneer Lucas in het Prinsenstadsmuseum een metalen ringetje vindt, gebeurt er iets wat niet kan. Het oude zakhorloge dat hij sinds Kerstavond bij zich draagt begint te tikken. Een grijze wolk sluit zich om hem heen en brengt hem en Josefien naar Delft in 1842, precies op het moment dat de Koninklijke Akademie wordt opgericht.

Daar ontdekken ze dat een gevaarlijke aanwezigheid achter het ringetje aanzit. Een zoeker die geen mens is en niet gebonden is aan één tijd. Terwijl de Akademie werkt aan een instrument dat te veel kan, worden Lucas en Josefien meegesleurd in een strijd die bepaalt of de toekomst kan blijven bestaan zoals zij die kennen.

Met Chase aan hun zijde, en Spot verscholen in Josefien haar nek, moeten ze kiezen wat ze willen beschermen. Het verleden. De toekomst. Of elkaar.

Een spannend en mysterieus tijdreisavontuur over verantwoordelijkheid, keuzes en de kracht van kennis. Delft zal nooit meer hetzelfde voelen nadat je dit hebt gelezen.

